

Arrest

nr. 243 565 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Françoise JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van de Gazastrook en geboren te zijn op 17 maart 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 oktober 2018. Op 12 oktober 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 maart 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 10 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in X, in de Gazastrook, op X 1989. U bent van Palestijnse origine en u bent moslim. U verbleef vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek bij uw ouders in Beit Lahia alwaar uw ouders, broers en zussen tot op vandaag verblijven. U studeerde gedurende twee jaar 'communicatie en public relations' aan de universiteit maar maakte deze studies niet af en ging aan de slag als landbouwer.

U ontvluchtte de Gazastrook nadat u tot tweemaal toe, in 2013 en 2014, door de diensten van Hamas gearresteerd en ondervraagd werd met het doel u te rekruteren voor hun organisatie. Op 13 december 2017 slaagde u erin de grens met Egypte over te steken. Twee dagen later reisde u met het vliegtuig naar Turkije alwaar u tot drie maanden verbleef alvorens op 14 maart 2018 per boot richting het eiland Kos in Griekenland te trekken. U kwam daar één dag later toe en liet zich op 4 april 2018 als verzoeker om internationale bescherming registreren bij de Griekse autoriteiten. Op 9 augustus 2018 werd u de vluchtelingenstatus toegekend en werd er u een verblijfsvergunning uitgeschreven die geldig is tot 8 augustus 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart en overzicht van uw familiesamenstelling, een kopie van uw paspoort, uw rijbewijs en een rapport van het laatste middelbaar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Dublin Unit Griekenland, CGVS p. 3), waarvan een kopie in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS p. 3).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meer bepaald deEurodac Search Result d.d. 10/10/2018 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 04/04/2018. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en de daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 02/03/2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat

de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U beperkt zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde algemene moeilijkheden waarmee begunstigden van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén

persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren. U beperkt zich daarentegen tot een verwijzing naar de moeilijke levensomstandigheden die u als verzoeker om internationale bescherming op het Griekse eiland kende (CGVS p. 4-6). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

De vaststelling dat u de beslissing in uw verzoek niet wenste af te wachten (CGVS p.3), zich niet informeerde i.v.m. de status van uw verzoek (CGVS p. 4), en reeds twee maanden na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus Griekenland verlaten hebt (CGVS p. 3), getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in het land uit te bouwen en beroep te doen op uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland (CGVS p. 6). U verklaart overigens zelf dat het niet uw intentie was om in Griekenland te blijven (CGVS p. 3, 6) omdat u vanaf uw vertrek uit de Gazastrook het plan had opgevat om richting België te trekken (CGVS p. 5).

U hebt met de door u neergelegde documenten evenmin kunnen overtuigen in de door u beweerde vrees ten opzichte van Griekenland. Uw originele identiteitskaart en familiesamenstelling, een kopie van uw paspoort, uw rijbewijs en een rapport van het laatste middelbaar hebben betrekking op uw identiteit en herkomst maar missen bewijskracht inzake uw vrees bij terugkeer naar Griekenland.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar de Gazastrook."

2. Over de rechtspleging

Bij beschikking van 7 oktober 2020 op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De verwerende partij heeft op 9 oktober 2020 aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt met daarbij het Country Report: Greece. Update 2019 van de Asylum Information Database – Greek Council for Refugees. De verzoekende partij brengt op 13 oktober 2020 ook een aanvullende nota bij waarin ze een uittreksel bijbrengt van hetzelfde rapport, dit rapport eveneens inhoudelijk bespreekt en ingaat op de aanvullende nota van 9 oktober 2020 van de verwerende partij.

3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.1. Het betoog van de partijen

3.1.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang gelezen met artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG VAN DE RAAD van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van "art. 2 par. 2 en 3" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 "Van de Charte", alsook op machtsoverschrijding.

Vooreerst stelt de verzoekende partij als volgt:

“Dat de verzoekende partij alleszins het volgende wenst recht te zetten : zij heeft verklaard in het ongewisse te zijn verbleven nopens zowel de reden als de betekenis van het afnemen van haar vingerafdrukken en heeft concreet nooit geweten welk het gevolg was geweest van die handeling. Dat haar aldus geen enkel gebrek aan medewerking of poging de Belgische autoriteiten te proberen misleiden haar kan worden verweten;”

Zij stelt verder dat de verwerende partij het over een “status” heeft zonder dat wordt verduidelijkt of het om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus gaat, waarvan de gevolgen niet identiek zijn, en zonder dat wordt verduidelijkt wanneer deze status werd bekomen. Deze vaststelling volstaat volgens haar om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verder stelt de verzoekende partij als volgt:

“Dat verder dient te worden opgemerkt dat in casu de rechten van de verdediging geenszins nagekomen werden ;

Dat de beslissing van de verzoekende partij op 10.03..2020 getroffen werd en op 10.03.20 betekend, met als gevolg dat de verzoekende partij effectief in het bezit is gekomen van haar beslissing op 13.03.2020.

Dat zij ingevolge de uitbraak van de Covid 19, zij fysiek geen advocaat kon ontmoeten en enkel een telefonisch contact kon aanknopen, met de verzending van een whatsapp foto van haar beslissing;

Dat de aanvraag tot copie van het dossier door het CGVS onbeantwoord bleef.

Dat de verzoekende partij het slachtoffer werd van overmacht.

Dat deze nieuwe vaststelling eveneens de annulatie van de beslissing rechtvaardigt;”

Vervolgens citeert de verzoekende partij een rapport van 4 maart 2019 in verband met de situatie van migranten en vluchtelingen op de Griekse eilanden. Zij wijst erop dat in dit rapport wordt gesteld dat de situatie op het vasteland niet beter is dan die op de eilanden, *“hetgeen concreet betekent dat de toestand van asielzoekers of mensen die een internationeme [sic] bescherming toegekend werd in niets verschilt”*. Volgens haar komt haar relaas in het licht van deze informatie volkomen geloofwaardig voor. Zij stelt dat de motieven van de verwerende partij haar problematiek op generlei wijze beantwoordt en dat de verwerende partij geen enkele rekening houdt met de Griekse realiteit *“die de vluchtelingen van het maatschappelijk leven totaal uitsluit”*. Zij wijst erop dat bijna 20 procent van de Griekse bevolking volledig werkloos is. Zij stelt dat voormeld rapport de argumentatie van de verwerende partij weerlegt in verband met:

“- Het feit dat er verschillen kunnen bestaan in de economische opvangomstandigheden die de verschillende leden van de Unie bieden aan asielzoekers of vluchtelingen;

- de rechtspraak van het EHRM naar waar het CGVS verwijst om zijn stelling te stoeien;”.

De verzoekende partij citeert tevens rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij voert aan dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een daadwerkelijk onderzoek van haar concrete situatie en haar beslissing niet steunt op concrete en recente informatie over de concrete situatie waarin erkende vluchtelingen zich in Griekenland bevinden. Zij betoogt dat de situatie van asielzoekers in Griekenland niet aanvaardbaar is en dat zij zelf deze situatie heeft ervan van zodra zij in Griekenland als asielzoekers aankwam. Zij voert aan dat zij het slachtoffer werd van racisme en vernederingen. Zij herhaalt dat de motieven van de bestreden beslissing gestereotypeerd zijn en enkel verwijzen *“naar de relevante feiten van de procedure en een theoretische uiteenzetting ivm [sic] het feit dat naargelang het land binnen de EU en naargelang de mensen binnen een land, de toestand van de mensen grondig kan verschillen wat betreft hun materieel vermogen en dat dit niet eigen is aan de status van vluchteling, doch algemeen toepasbaar”*. Zij wijst erop dat zij niet enkel haar materiële toestand en de opvangomstandigheden aanklaagt, doch ook de *“onmenselijke en vernederende levensvoorwaarden”*. Zij stelt dat zij geen kans kreeg *“om noemenswaardige levensvoorwaarden te krijgen waarmee zij redelijk [kon] verwachten dat na enkele moeilijke jaren zij gewoon [zouden] kunnen leven in een niet – mensonterende context [sic]”*. Zij stelt dat haar verklaringen worden ondersteund door *“een vrij te raadplegen, ruime documentatie die naar een erbarmelijke toestand van de vluchtelingen in Griekenland wijst”*. Zij betoogt tevens dat zij geen toegang had tot *“een noemenswaardige instelling voor werkzoekers”*, dat zij niet de kans kreeg om *“zelfs heel basiek”* de Griekse taal te leren en dat er geen opleiding, cursus en geen werk was, alsook dat zij geen sociale steun meer kreeg zodra zij een status kreeg. Onder verwijzing naar een internetartikel stelt zij dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van zieken en oudere mensen die fysiek of mentaal niet meer in staat zijn om te werken en die in Griekenland een beschermingsstatus hebben gekregen. Zij benadrukt dat de verwerende partij enkel gewag maakt van het afnemen van vingerafdrukken in Griekenland doch niet uitdrukkelijk vermeldt welke status zou zijn toegekend.

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een aantal internetartikelen. Zij meent dat talrijke bronnen de stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegenspreken. Zij verwijst ook naar het arrest M.S.S. tegen België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat de Europese rechters systemische tekortkomingen in het Griekse asielstelsel weerhouden, zowel met betrekking tot de opvang als met de asielprocedure zelf. Intussen heeft Griekenland de asielwetten gewijzigd en is het aantal verzoeken om internationale bescherming drastisch gestegen, doch Griekenland is geen land voor asielzoekers en evenmin een land waar erkende vluchtelingen hun leven kunnen heropbouwen, aldus de verzoekende partij. Zij citeert vervolgens uit een aantal rapporten en wijst erop dat haar gezondheidstoestand, *“fysiel [sic] en psychisch”*, dient te worden aangekaart. Deze vaststellingen volstaan volgens haar om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, gewaarborgd bij artikel 13 van het EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 39 van de Procedurerichtlijn. Zij stelt dat de bestreden beslissing, die haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart, effectief de verwerping van haar verzoek om internationale bescherming inhoudt en bijgevolg valt onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan. Zij betoogt dat het EVRM veronderstelt dat het beroep schorsend is en een volledig onderzoek inhoudt van de grieven van de verzoekende partij door een autoriteit met volle rechtsmacht. Volgens haar vloeit hieruit voort *“dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, of reeds een eerste asielaanvraag hebben ingeleid, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is”*. Het terugleiden van de beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen beantwoordt volgens haar niet aan het recht op een daadwerkelijk beroep. Deze vaststelling volstaat naar haar mening om de bestreden beslissing te vernietigen. Ook stelt de verzoekende partij als volgt: *“De motivering is nog [sic] ernstig, noch coherent, Het is onredelijk en kan niet begrepen worden; Dat dit eveneens volstaat om de beslissing nietig te maken”*.

Tot slot voert de verzoekende partij aan als volgt:

“Dat de Griekse autoriteiten geenszins iets heeft ondernomen om beiden bevolkingen op te voeden met als gevolg een totaal gebrek aan integratie ten aanzien van de vluchtelingenbevolking en een totaal gebrek aan openheid [sic] in hoofde van de Griekse bevolking.

Dat het CGVS de ernst van [sic] de toestand niet correct benadert;

Dat de jongste actualiteit een flagrant bewijs levert dat Griekenland geen effectieve [sic] bescherming kan bieden [sic] aan internationaal beschermden en een racistische houding aanneemt; ov, [sic] vreemdelingen die als asielzoekers [sic] het land zijn binnengekomen.

Dat hetgeen zich nu afspeelt in Griekenland, voorbeeldig voor het racisme is, waarmee het gezin te kampen had”

Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een reeks internetartikelen.

De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

De verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.1.2. De verzoekende partij brengt ook een “aanvullende nota” bij volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan haar heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet

3.1.3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij, enkel een “aanvullende nota” volgend op de beschikking die de Raad onder meer aan haar heeft gericht op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet

3.2. Beoordeling

3.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese

Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Griekse autoriteiten op 20 december 2018 meedelen dat de verzoekende partij op 9 augustus 2018 als vluchteling werd erkend. De verzoekende partij heeft ook van de Griekse autoriteiten een verblijfstitel gekregen, die van geldig is van 9 augustus 2018 tot 8 augustus 2021.

De Raad merkt in dit verband nog op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren.

In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ, Ibrahim, pt. 84 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim, pt. 85 en HvJ, Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat

afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het betoog in het verzoekschrift, blijkt dat de verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen waarin zij niet meer zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De verzoekende partij focust hierbij op huisvesting, sociale bijstand en tewerkstelling of integratie. De verzoekende partij doet daarmee op een situatie, zoals bedoeld in het arrest Ibrahim, van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De taak van de rechter is in deze duidelijk door het Hof van Justitie bepaald in punt 88 waar het Hof stelt dat wanneer de rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, deze rechter *“dan ook ertoe gehouden [is] om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet volgens punt 89 rekening gehouden worden met *“alle gegevens van de zaak”*. In casu moest de Raad vaststellen dat noch verweerder, noch verzoeker objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en actuele gegevens over de situatie van statushouders in Griekenland hadden verstrekt. In de map met de landinformatie van de verwerende partij zit enkel informatie aangaande de Eurodac-hit en een antwoord van de Dublin-Unit Griekenland van 20 december 2018. Ook de verzoekende partij heeft zelf geen stukken voorgelegd. Nochtans heeft de Raad naar Belgisch recht geen onderzoeksbevoegdheid. Bijgevolg heeft de Raad bij beschikking deze gegevens opgevraagd, waaraan verweerder gevolg heeft gegeven door het *“Country report: Greece van de Asylum Information Database (AIDA) update 2019”* over te maken. Het laatste hoofdstuk van dit rapport betreft de inhoud van internationale bescherming waarin wordt ingegaan op huisvesting, tewerkstelling en opleiding, sociaal welzijn en gezondheidszorg, aspecten waarop verzoeker heeft gewezen.

Wat betreft huisvesting stelt het rapport kort samengevat dat in principe statushouders dezelfde rechten genieten als Griekse onderdanen maar dat in de praktijk administratieve en bureaucratische barrières, gebrek aan aandacht van de overheid voor hun specifieke situatie, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis statushouders een effectief genot van hun rechten onttrekt. Ook het UNHCR wijst op de dringende nood aan steun voor vluchtelingen om een normaal leven te kunnen leiden, met toegang tot scholing, gezondheidszorg en om de kost te kunnen verdienen. Bijkomend werden in maart 2020 nog bijkomende maatregelen aangekondigd om de toegang voor statushouders tot sociale uitkeringen en accommodatie verder te beperken. De boodschap volgens de Griekse minister is dat iedere erkende vluchteling verantwoordelijk is voor zichzelf. Na de kennisgeving van de beslissing waarbij een beschermingsstatus wordt erkend/toegekend heeft de betrokkene nog 30 dagen vooraleer materiële opvang of financiële steun wordt gestopt. Wat betreft de daklozenopvang, blijkt uit het rapport dat er geen centra voorzien zijn voor statushouders en dat er in Athene maar vier centra zijn, ook voor Grieken en legaal verblijvende derdelanders waar het *“extreem moeilijk”* is om toegelaten te worden wegens overbevolking. Volgens het rapport blijven mensen die nood hebben aan opvang en geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of komen zij in verlaten huizen of

overbevolkte appartementen terecht. Ook de statushouders die via het ESTIA-programma van het UNHCR opvang genieten, vallen onder het amendement van maart 2020 dat zij binnen de dertig dagen na toekenning van de status de opvang zullen moeten verlaten en geen financiële steun meer zullen krijgen. Het Helios-programma is bedoeld om de integratie van statushouders te bevorderen, maar staat open voor een beperkt aantal statushouders. Volgens een rapport van Pro Asyl van januari 2019, waarnaar wordt verwezen, wordt gedocumenteerd dat een gezin met kinderen (statushouders), bestaande uit vier personen, werd teruggestuurd door Zwitserland naar Griekenland en daar dakloos werd, zonder cruciale uitkeringen en zonder werk.

Wat betreft werk stelt het rapport dat de wet voorziet in automatische toegang tot de arbeidsmarkt voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de Grieken. Tegelijk stelt het rapport dat derdelanders oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken en dat zij meestal in de informele sector tewerkgesteld worden hetgeen geen toegang verschaft tot sociale zekerheid. De grote meerderheid van de statushouders is afhankelijk van voedselverdeling en verdeling van financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Een aantal acties ter bevordering van de integratie zijn voorzien, zoals een programma voor 8000 erkende vluchtelingen in de landbouwsector, maar deze moeten nog geïmplementeerd worden. Wat betreft toegang tot opleidingen wordt gesteld dat volwassen statushouders recht hebben op toegang tot opleidingen op dezelfde wijze als andere legaal verblijvende derdelanders. Het UNHCR heeft echter een gebrek aan Griekse taallessen, cruciaal voor de integratie, aangeklaagd.

Wat betreft sociale bijstand voorziet de wet in toegang tot sociale bijstand voor statushouders zonder onderscheid van Griekse burgers. Echter, volgens het rapport zijn er in de praktijk moeilijkheden voor statushouders om dezelfde rechten en de noodzakelijke sociale bijstand te genieten. Zo bijvoorbeeld wat betreft de "KEA" of een soort van sociaal solidariteitsinkomen blijkt dat vele voorwaarden moeten worden voldaan zoals het hebben van een taksregistratienummer, sociale zekerheidsnummer, bankrekening en het voorleggen van verschillende documenten waarbij, indien men dakloos is, ook een daklozencertificaat moet worden voorgelegd. Het rapport stelt: "het is duidelijk bijna onmogelijk voor dakloze statushouders om al deze documenten voor te leggen, hetgeen inhoudt dat ze niet om die uitkering kunnen verzoeken" (eigen vertaling). Het rapport stelt dat naast deze KEA er geen andere effectieve uitkeringen zijn in de praktijk.

Wat betreft gezondheidszorg stelt het rapport eveneens dat in theorie deze is gewaarborgd onder dezelfde voorwaarden als voor de Grieken. Echter, ondanks het gunstig wetgevend kader, wordt in de praktijk effectieve toegang tot gezondheidszorg verhinderd door een significant gebrek aan middelen en capaciteit door de bezuinigingspolitiek van Griekenland en door een gebrek aan culturele bemiddelaars.

De advocaat van de verzoekende partij betoogt in haar aanvullende nota dat slechts twintig bladzijden uit dit rapport betrekking hebben de situatie van 'internationaal beschermden'. Ook betoogt ze dat het rapport de overgang van asielzoeker en internationaal beschermden niet beschrijft. Voorgaande landeninformatie, geeft onmiskenbaar aan dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is op het vlak van huisvesting, werkloosheid en de toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorgen, maar laat niet toe *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland *a priori* in de hiervoor geschetste situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komen, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim*, overweging 91).

De Raad wijst er voorts op dat informatie met betrekking tot de situatie in de Griekse opvangkampen en de behandeling van verzoekers om internationale bescherming niet relevant is, omdat de verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet, over een andere statuut beschikt dan een verzoeker om internationale bescherming. Haar huidige situatie kan dus niet gelijk worden gesteld met de situatie die wordt beschreven in deze artikelen.

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd en de rechten die daaruit voortvloeien dermate dat zij niet in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt, te weerleggen.

Wat haar individuele situatie betreft, stelt de verzoekende partij dat zij zich een kwetsbare situatie bevond, zonder toegang tot gepast werk of sociale steun en zonder mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen. Ook klaagt zij de vernederende en onmenselijke levensvoorwaarden aan in Griekenland. Evenwel blijkt uit het gehoorverslag dat zij verklaarde dat zij in Griekenland een aanvraag heeft ingediend, maar niet gewacht heeft op de beslissing. Ze stelt dat van zodra zij de kans kreeg, zij Griekenland heeft verlaten om naar België te komen. Reeds in Gaza had ze beslist dat België haar eindbestemming zou zijn. De verzoekende partij beschouwde Griekenland als doorreis. De verzoekende partij heeft eerst op het eiland Kos gewoond, maar is dan naar Athene getrokken om van daaruit naar België te komen. De verzoekende partij verklaart dat ze op het eiland wel geprobeerd heeft om werk te zoeken bij landbouwers of in mini-markets, maar geen werk vond omdat ze de taal niet sprak. Voor ze een beslissing had gekregen van de Griekse autoriteiten is zij uit eigen beweging uit de opvang vertrokken en naar Athene gegaan. In Athene heeft ze gedurende een korte periode een woning gehuurd bij een mensensmokkelaar om alzo naar België te kunnen vertrekken. De verzoekende partij meent dat ze in Griekenland geen leven kan opbouwen en een gezin stichten. Deze kansen bestaan wel in België. De verzoekende partij stelt dat op het eiland Kos één keer per maand, misschien twee keer per maand een les met basiswoorden werd aangeboden voor asielzoekers. Dit werd door een organisatie georganiseerd.

Gelet op deze verklaringen is de Raad van oordeel dat verzoekers levensomstandigheden in Griekenland niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, en dus evenmin in de zin van het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest. De algemene landeninformatie met betrekking tot toegang voor huisvesting, de arbeidsmarkt, integratie, onderwijs, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, en de frequentie van haatmisdrijven en racisme tegen in Griekenland erkende vluchtelingen volstaat niet om daar anders over te doen denken. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft de verzoekende partij in gebreke om aan te tonen dat haar individuele levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken, en dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Wat betreft de gezondheidszorg, gaat de verzoekende partij in het verzoekschrift en in de aanvullende nota niet concreet in op haar eigen gezondheidstoestand en de motieven in de beslissing. Noch uit haar verklaringen noch uit de stukken die de verzoekende partij bijbrengt blijkt dat zij gezondheidszorg nodig heeft. Ook in de vragenlijst voor het CGVS, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld, heeft de verzoekende partij verklaard dat haar gezondheid goed is (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, vraag 32).

Wat betreft werk en huisvesting, blijkt uit de objectieve informatie *supra* besproken inderdaad dat statushouders in Griekenland kort na het verkrijgen van hun internationale beschermingsstatus zelf voor hun onderhoud moeten instaan en het vinden van werk hierbij cruciaal is. Ook al blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij verklaard heeft bij mini-markets en landbouwers op het eiland naar werk gezocht te hebben, blijkt niet dat zij elders in Griekenland, zoals in Athene, op zoek gegaan te zijn. De verzoekende partij stelt dat het niet mogelijk was om werk te vinden omdat ze de taal niet sprak. De verzoekende partij verklaart dat ze één keer per maand, misschien twee keer per maand, taallessen via een organisatie volgde. De plaatsen waren eerder beperkt omdat er veel kandidaten waren. Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat zij van meet af aan niet de bedoeling had zich in Griekenland te vestigen. Ook in de vragenlijst voor het CGVS, die bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, vraag 32), antwoordde de verzoekende partij dat zij reeds in Gaza beslist had dat België het einddoel is. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij ernstige inspanningen geleverd heeft om bijvoorbeeld in haar onderhoud te voorzien door doorgedreven pogingen te ondernemen om werk en (andere) huisvesting te zoeken en de taal te leren. De verklaringen over de onmogelijkheid om in Griekenland een leven op te bouwen, zijn ongefundeerd en alleszins voorbarig. Er kan niet vastgesteld worden dat de verzoekende partij een poging deed om haar leven in Griekenland op te bouwen. Verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij geen beroep kon doen op de studiemogelijkheden in Griekenland eens dat zij internationale bescherming kreeg. Zij toont geenszins aan dat zij zich gericht heeft tot de Griekse autoriteiten of ngo's om haar rechten, verbonden aan een internationale bescherming, te verkrijgen. Ook uit het door verzoekende partij geciteerd rapport van rapporteur De Sutter blijkt dat ngo's en het UNHCR bijstand verlenen, ook in het kader van huisvesting.

Een hoge werkloosheidsgraad in Griekenland op zich maakt van de situatie van de verzoekende partij in Griekenland nog geen hoge drempel van zwaarwichtigheid uit in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, zoals hoger omschreven. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden zeer moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie in het land maar uit de informatie aangebracht door de partijen blijkt niet dat personen met internationale beschermingsstatus de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor deze personen om in hun levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij wil doen aannemen dat er in haar hoofde sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid.

De verzoekende partij blijkt een zelfredzaam profiel te hebben. Zij verklaart zelf dat ze een intellectueel is en het internet gebruikt om zich te informeren. Zij heeft ook gedurende twee jaar aan de universiteit communicatie en public relations gestudeerd. Verder blijkt ook dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat uit alle verklaringen blijkt dat de verzoekende partij geen ernstige stappen heeft ondernomen om in Griekenland een leven op te bouwen en niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij niet in staat is werk te vinden om hiermee in huisvesting te kunnen voorzien. Ook al blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft zich in moeilijke omstandigheden bevonden te hebben in Griekenland, kan de Raad *in casu* niet aannemen dat deze situatie volledig losstaat van verzoekers persoonlijke keuzes.

Bijgevolg kan de Raad *in casu* de conclusie van de verzoekende partij niet volgen dat zij door een gebrekkig optreden van Griekenland zal terechtkomen in een situatie die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

De Raad is *in casu* van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen verwacht worden dat zij zich op de Griekse beschermingsstatus beroept. Er blijkt in haar geval niet dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2.2. Evenmin is hiermee een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangetoond in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het weze immers opgemerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Thans bevindt de verzoekende partij zich evenwel nog in de ontvankelijkheidsfase van haar internationaal beschermingsverzoek in België en werd dus nagegaan of de verzoekende partij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland. De Raad heeft *supra* vastgesteld dat dit kan verwacht worden aangezien niet blijkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voor verzoeker een schending zal uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.2.3. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM, laat de Raad gelden dat voormeld artikel 13, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

Artikel 47 van het Handvest voorziet in een recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Deze bepaling heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van de commissaris-generaal, het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoeker tegen een dergelijke beslissing kan instellen. De verzoekende partij geeft enkel aan dat de beroepstermijn slechts tien dagen bedraagt, wat volgens haar te kort is. De Raad ziet niet in, in dit geval, welk belang de verzoekende partij heeft bij deze grief. Er blijkt dat zij tijdig en door middel van een uitvoerig verzoekschrift beroep heeft aangetekend tegen de bestreden beslissing. Daarenboven heeft de verzoekende partij op donderdag 19 maart 2020 gevraagd dat haar stukken uit het administratief dossier

overgemaakt zouden worden. Op maandag 23 maart 2020 werden haar de gevraagde documenten per e-mail doorgestuurd. De verzoekende partij heeft weliswaar op maandag 23 maart 2020 haar verzoekschrift opgestuurd, nochtans was de laatste dag van beroepstermijn 25 maart 2020.

De verzoekende partij voert in dit kader de schending aan van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de (oude) Procedurerichtlijn) en in het kopje van haar middel ook van artikel 23 van deze Richtlijn. Door de herschikte Procedurerichtlijn werd de (oude) Procedurerichtlijn herschikt.

Artikel 53 van de herschikte Procedurerichtlijn voorziet:

“Intrekking Richtlijn 2005/85/EG wordt met ingang van 21 juli 2015 ingetrokken voor de door deze richtlijn gebonden lidstaten, onverminderd de verplichtingen van de lidstaten met betrekking tot de in bijlage II, deel B, genoemde termijnen voor omzetting in intern recht. Verwijzingen naar de ingetrokken richtlijn gelden als verwijzingen naar de onderhavige richtlijn en worden gelezen volgens de concordantietabel in bijlage III.”

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Kwalificatierichtlijn moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek dat voortvloeit uit artikel 46, § 3 van de herschikte Procedurerichtlijn.

Artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn voorziet in een recht op daadwerkelijk rechtsmiddel, waaronder het beroep tegen een beslissing om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen (zie artikel 39, 1, a), i). Deze bepalingen werden herschikt onder, onder meer, artikel 46 van de herschikte Procedurerichtlijn.

De verzoekende partij laat na in het middel voldoende duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke wijze zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn, thans vervat in artikel 31 van de herschikte Procedurerichtlijn, geschonden acht. In toepassing van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij zet niet uiteen hoe zij artikel 23 van de (oude) Procedurerichtlijn geschonden acht. Deze grief is onontvankelijk.

3.2.4. De verzoekende partij geeft tal van theoretische beschouwingen over een “daadwerkelijk beroep”, maar toont geenszins aan dat het recht hierop geschonden is. Zij maakt niet aannemelijk dat een “aandachtige, volledige en strikte controle” niet geschiedt tijdens haar beroep, en niet zou geschied zijn door de commissaris-generaal. Ten overvloede: het Grondwettelijk Hof merkte al in haar arrest 81/2008 op dat artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn niet in meer jurisdictionele waarborgen voorziet dan die waarin paragraaf 1 van artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voorziet (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, overweging B.20.4., BS 2 juli 2008).

Er wordt nogmaals opgemerkt dat in dit geval de beroepstermijn is nageleefd zodat de verzoekende partij haar belang bij de grief, dat de beroepstermijn te kort is, niet aantoot. Ook werden haar voor het einde van de beroepstermijn de opgevraagde documenten uit het administratief dossier per e-mail doorgestuurd. Verder voorziet artikel 33 van de herschikte Procedurerichtlijn in de mogelijkheid om verzoeken niet-ontvankelijk te verklaren als “a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend;” wat het geval is. In de mate dat de verzoekende partij met de inhoud van deze bepalingen niet akkoord kan gaan, levert zij wetskritiek. De verzoekende partij stelt onjuist dat het huidig beroep berust op een criterium, niet toegestaan door de (oude) Procedurerichtlijn. Bij de grief dat de beroepstermijn slechts 10 dagen bedraagt, toont de verzoekende partij geen belang aan.

Evenmin is de verwijzing naar de arresten van het EHRM en van de Raad in dit geval dienstig. In het Belgische rechtssysteem wordt er geen precedentswaarde toegekend.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar artikel 13 van het EVRM, naar artikel 47 van het Handvest, naar artikel 39 van de (oude) Procedurerichtlijn, naar rechtspraak van het Hof van Justitie (waaronder het arrest C-69/10 van 28 juli 2011) en het EVRM, en aanvoert dat ze niet over een daadwerkelijk beroep beschikt, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonbaar op welke andere wijze voormelde artikelen zouden geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen, voorzien in artikel 47 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM. De verzoekende partij heeft hiervan gebruik gemaakt; haar beroep was toegankelijk en beschikbaar. Het beroep heeft een schorsende werking gehad. De bewering als zou zij geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben, kan dan ook niet langer worden volgehouden.

Hoger werd al aangetoond dat de commissaris-generaal de grief in verband met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht, alsmede is nagegaan of er redenen zijn tot toekenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van de grieven die betrekking hebben op Griekenland en de situatie aldaar.

3.2.5. Wat betreft de voorgehouden schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wijst de Raad er vooreerst op dat het Grondwettelijk Hof exclusief bevoegd is om te oordelen of wetskrachtige normen in overeenstemming zijn met de Grondwet. Derhalve stelt de Raad vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om uitspraak te doen over een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

3.2.6. Verder laat de verzoekende partij na uiteen te zetten wat zij bedoelt met de schending van artikel 4 van de "Charte". Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De verzoekende partij vermeldt niet welk "Charte" zij bedoelt, dus is dit onderdeel onontvankelijk.

In de mate dat verzoekende partij hiermee artikel 4 van het Handvest bedoelt, stemt dit inhoudelijk overeen met artikel 3 van het EVRM, en volstaat het te verwijzen naar de eerdere uiteenzetting.

3.2.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

3.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar motieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft

zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan, gelet op hetgeen voorafgaat een schending van het redelijkheidsbeginsel, aangenomen worden.

3.2.9. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

3.2.10. In haar aanvullende nota wijst de verzoekende partij op de Coronacrisis en de gevolgen ervan in Griekenland, waaronder dalende inkomsten door dalend toerisme. De verzoekende partij wijst erop dat de materiële steun aan erkende vluchtelingen wordt stopgezet na zes maanden en zij geen mogelijkheid zal hebben om te kunnen werken, dat het gezondheidssysteem aan armen geen toegang geeft. Zij verwijst naar diverse persartikels, die zij deels citeert. De Raad wijst echter erop dat de verzoekende partij het merendeel van haar beweringen in dit verband slechts onderbouwt door te verwijzen naar mediaberichten en krantenartikelen. Mediaberichten (waaronder krantenartikelen) zijn echter geen internationale gezaghebbende rapporten, doch enkel persoonlijke weergaves door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. De informatie die blijkt uit deze mediaberichten kan in principe dan ook geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Dit klemmt nog meer nu uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen inspanningen leverde om werk te zoeken of een woning, hetzij de Griekse taal te leren.

3.2.11. De Raad besluit dat de verzoekende partij, in de mate dat de onderdelen ontvankelijk zijn, de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest en met de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/7 en 57/6 § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, van het beginsel van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht en principes van machtsoverschrijding, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de “Charte” niet aannemelijk maakt. Er zijn bijgevolg geen gegronde middelen aangevoerd.

3.2.12. Uit wat voorafgaat, blijkt verder dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dan wel dat het onderhoud bij de verwerende partij niet lang genoeg heeft geduurd, zodat zijn kwetsbaarheid, zijn asielrelaas en zijn effectieve bescherming onvoldoende zijn nagegaan, maar in het onderhavige verzoekschrift heeft hij de mogelijkheid benut om alle elementen van zijn situatie te belichten derwijze dat de Raad er zich over heeft kunnen buigen. Er is dan ook geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3.2.13. Het beroep wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS